

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w S. uwzględnił powództwo P. J. i zwolnił spod egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. w sprawie o sygn. akt Km 1604/14 i Km 3012/14 dwa konie objęte protokołem zajęcia ruchomości z dnia 15 października 2014 roku opisanych w protokole zajęcia pod pozycją 1. W punkcie 2 sentencji Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanych – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz od (...) GMBH spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty po 808,60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 4 marca 2013 roku w S. pomiędzy A. J. (1) jako wydzierżawiającym, a P. J., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S., jako dzierżawcą, została zawarta umowa dzierżawy z podpisami notarialnie poświadczonymi. Na mocy tej umowy wydzierżawiający oświadczył, że jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości gruntowej zabudowanej położonej w S. przy ul. (...), a także, że jest właścicielem wszystkich budynków stanowiących odrębną nieruchomość, znajdujących się na wskazanej działce. Wydzierżawiający oddał do używania i pobierania pożytków nieruchomość określaną w umowie, a dzierżawca przyjął nieruchomość w dzierżawę. Umowa została zawarta na czas określony 30 lat do dnia 4 marca 2043 r. Dzierżawca zobowiązał się płacić wydzierżawiającemu czynsz dzierżawny stanowiący 20 część pożytków otrzymanych z nieruchomości płatny w terminie do 10 stycznia każdego roku do rąk wydzierżawiającego za pokwitowaniem. Na przedmiotowej nieruchomości powód posiada siedzibę swojej firmy.

Wnioskiem z dnia 6 czerwca 2014 roku wierzyciel (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. wniosła o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi A. J. (1) na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Skierniewicach V Wydziału Gospodarczego z dnia 28 marca 2014 roku.

Dłużnik A. J. (1) jestem ojcem powoda P. J.. W dniu 13 września 2014 roku powód P. J. nabył w T. niedaleko T. od J. J. konie Harnaś oraz Meander. Powód uzyskał informację od znajomego, że są tam konie do kupienia i pojechał je kupić. Powód pożyczył od znajomego przyczepę do przewozu 2 koni. Za konie powód zapłacił gotówką, każdy kosztował 7000 złotych. Powód po zakupie konie zawiózł do siedziby swojej firmy przy ul. (...) w S..

Wnioskiem z dnia 29 września 2014 roku wierzyciel (...) Spółka GMBH działający przez oddział (...) GMBH spółka z o.o. z siedzibą w W. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji względem dłużnika A. J. (1) na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Skierniewicach V Wydziału Gospodarczego z dnia 10 września 2014 roku.

W dniu 15 października 2014 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. P. P. w sprawach egzekucyjnych Km 1604/14 i Km 3012/14, toczących się z udziałem dłużnika A. J. (1), w S. przy ul. (...) dokonał zajęcia 2 koni w łaty. Przy zajęciu koni powód P. J. nie był obecny. O zajęciu koni powód dowiedział się tego samego dnia od swojego ojca A. J. (1).

Pismem z dnia 17 października 2014 roku (...) Związek (...) w Ł. poinformował Komornika Sądowego w Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P., że dłużnik A. J. (1) nie figuruje w bazie hodowców koni.

W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 841 § 1 k.p.c., osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo o zwolnienie od egzekucji stanowi środek obrony przysługujący osobie trzeciej, której

prawa zostały naruszone przez egzekucję. Nie może z niego korzystać dłużnik. Osobą trzecią jest każda osoba, której prawa zostały naruszone w postępowaniu egzekucyjnym. Obojętny jest stosunek, który wiąże tę osobę z dłużnikiem. Podstawę powództwa z art. 841 § 1 k.p.c. może stanowić zajęcie w toku egzekucji przedmiotu, do którego osobie trzeciej przysługuje własność, współwłasność lub ograniczone prawo rzeczowe. O naruszeniu praw mówić można w szczególności, gdy określony przedmiot (przedmioty) stanowi własność osoby trzeciej. Powód nie jest dłużnikiem w sprawach egzekucyjnych i jako właściciel zajętych rzeczy miał legitymację do wytoczenia powództwa w sprawie.

W myśl § 3 art. 841 k.p.c., powództwo o którym mowa w § 1, można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba, że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Sąd Rejonowy wskazał, że w rozpoznawanej sprawie termin ten został przez powoda zachowany gdyż, jak wskazał sam powód, w dniu 15 października 2014 roku, a zatem dniu zajęcia ruchomości, powód dowiedział się o tym. Powództwo zaś w sprawie zostało wytoczone w dniu 12 listopada 2014 roku na co wskazuje data na kopercie, w której pozew został nadany (k.13) oraz co potwierdza dodatkowo załączony przez powoda wydruk ze strony internetowej operatora pocztowego – śledzenie przesyłek – gdzie dla numeru przesyłki poleconej – pozwu również widnieje data nadania 12 listopada 2014 roku. (k.40).

Sąd Rejonowy odniósł się do zarzutu pozwanego (...) GmbH Spółka z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w W. w ramach którego podnoszono, że termin na wytoczenie powództwa nie został zachowany, przynajmniej względem tego pozwanego. Pozwany został wskazany dopiero w piśmie z dnia 7 stycznia 2015 roku (k.45) i wezwany do udziału w sprawie postanowieniem Sądu z dnia 28 stycznia 2015 roku (k.47). W ocenie Sądu Rejonowego konieczność wytoczenia powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji w omawianym terminie miesięcznym, należy rozumieć w ten sposób, że w tym czasie powód winien takie powództwo wytoczyć, co w sprawie zostało niewątpliwie uczynione. Odrębną kwestią jest określenie kręgu podmiotów pozwanych. W sprawie powód nie miał możliwości początkowo wskazać pozwanego (...) GmbH Spółka z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w W., gdyż z protokołu zajęcia dane tego pozwanego nie zostały ujawnione. Komornik bowiem nieprawidłowo wskazał jedynie dane pozwanego (...) spółki z o.o. z siedzibą w W. i jedną sygnaturę Km 1604/14 w protokole ze stwierdzeniem co do innych wierzycieli i innych sygnatur „i inne”. Powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji niepełnego wypełnienia protokołu przez Komornika. Nietrafne jest stwierdzenie, że powód mógł z łatwością ustalić dane drugie pozwanego. Powód nie jest stroną postępowania egzekucyjnego Km 3012/14 i komornik nie powinien podmiotowi trzeciemu udzielać informacji na temat toczącego się postępowania bez jego udziału. Ponadto powód niezwłocznie, po wskazaniu przez Komornika danych pozwanego i sygnatury postępowania, w którym doszło także do zajęcia ruchomości w postaci koni wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) GmbH Spółki z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w W..

Przechodząc do oceny merytorycznej powództwa Sąd pierwszej instancji podniósł, że powód wykazał, że ruchomości w postaci koni, które zajął Komornik stanowią jego własność, co rodzi konieczność zwolnienia ich spod egzekucji. Potwierdzają to dokumenty w postaci umów kupna sprzedaży koni oraz zeznania powoda i przesłuchanych w sprawie świadków. Podkreślono także, że również fakt znajdowania się koni na nieruchomości dłużnika A. J. (1) został wyjaśniony. Powód zawarł z ojcem umowę dzierżawy nieruchomości z podpisami notarialnie poświadczonymi przez notariusza. Na dzierżawionej nieruchomości przy ul. (...) w S. znajduje się siedziba działalności gospodarczej powoda, gdzie powód miał miejsce i warunki na przechowanie koni.

W ocenie Sądu Rejonowego podnoszona przez pozwanego (...) spółkę z o.o. z siedzibą w W. okoliczność dotycząca wiedzy dłużnika

o toczącym się wobec niego postępowaniu egzekucyjnym nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w której Sąd bada, czy powód, jako niedłużnik, jest właścicielem zajętych ruchomości. Sam fakt, podnoszony w odpowiedzi na pozew, nieprzedstawienia Komornikowi dokumentów dotyczących właściciela koni w chwili ich zajęcia nie może przesądzać o niezasadności powództwa. W chwili zajęcia powoda nie było na nieruchomości, który dysponował dokumentami przedmiotowych koni.

Sąd Rejonowy oddalił na podstawie art. 227 k.p.c. wniosek dowodowy pełnomocnika pozwanego (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. zawarty

w odpowiedzi na pozew (k.22) o dopuszczenie dowodu z zeznań w charakterze świadka komornika prowadzącego egzekucję. Wskazał, że okoliczności, na które miał zostać dopuszczony powyższy dowód nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia Komornika dokonane w trakcie zajęcia koni znajdują swój wyraz w protokole zajęcia ruchomości i nie mają znaczenia z punktu widzenia, kto jest właścicielem zajętych koni. Sam fakt wskazania osoby obecnej przy zajęciu koni, o co wnosił pozwany, również nie wniósłby nic do sprawy z punktu widzenia jej przedmiotu, zwłaszcza, że w związku ustaleniem danych osobowych tej osoby nie został przez pozwanego sformułowany żaden inny wniosek dowodowy.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy oraz na mocy art. 105 § 1 k.p.c.

Sąd pierwszej instancji odniósł się także do kwestii podniesionej przez pełnomocnika (...) GMBH Spółka z o.o. Oddział w Polsce z siedzibą w W.

w odpowiedzi na pozew w postaci braku wezwania przez powoda tego pozwanego

do zwolnienia zajętych rzeczy. Jak wskazuje sam pełnomocnik tego pozwanego odwołując się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 1961 roku w sprawie o sygn. akt Cz 11/61 i powołanej przez niego literatury, istnieje możliwość przyznania wierzycielowi egzekwującemu kosztów procesu, w sprawie o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji, w przypadku braku wezwania do zwolnienia rzeczy, ale tylko w sytuacji, gdy wierzyciel taki (pozwany w sprawie o zwolnienie) przy pierwszej czynności uznał żądanie pozwu. Takie uznanie ze strony wskazanego pozwanego nie miało miejsca w sprawie. Powyższe rozważania znajdują swoje normatywne odzwierciedlenie w treści art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Dyspozycja tego przepisu nie została spełniona w sprawie w stosunku do żadnego z pozwanych

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany (...) z siedzibą w B. Republika Federalna Niemiec.

Pozwany zaskarżył go w części, tj. co do pkt 1 w zakresie, w jakim Sąd zwolnił spod egzekucji prowadzonej przez Komornika dwa konie objęte protokołem zajęcia ruchomości

z dnia 15 października 2014 roku opisanych w protokole zajęcia pod pozycją 1, oraz co do pkt 2 w części w jakiej Sąd zasądził od pozwanego (...) na rzecz powoda kwotę 808,50 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów,

a w szczególności protokołu zajęcia ruchomości sporządzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Skierniewicach P. P. dnia

15 października 2014 roku oraz wywiedzenie wniosków logicznie niepoprawnych

i nieznajdujących oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym polegające na przyjęciu przez Sąd, iż powód w niniejszej sprawie dowiedział się z przyczyn całkowicie od niego niezależnych i niezawinionych, że dokonane zajęcie ruchomości obejmuje również postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego P. P. pod sygnaturą akt: Km 3012/14 dopiero z pisma Komornika datowanego na dzień 28 listopada 2014 roku;

- art. 194 § 3 k.p.c., art. 198 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 841 § 3 k.p.c. polegające na stwierdzeniu, że powód nie uchybił terminowi do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego, tymczasem wniosek ten pozostaje w rażącej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, bowiem powód dowiedział się o naruszeniu jego prawa dnia 15 października 2014 roku, zaś powództwo zostało skierowane przeciwko pozwanemu ad. 2 dopiero na mocy postanowienia Sadu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 12 stycznia 2015 roku doręczonego pozwanemu ad. 2 dnia 6 lutego 2015 roku o wezwaniu do udziału w niniejszej sprawie (...), a zgodnie z treścią art. 198 § 1 k.p.c. wezwanie do udziału w sprawie zastępuje pozwanie, a więc nie sposób zgodzić się z twierdzeniem, iż powód dochował terminu do wniesienia pozwu, który upłynął z dniem 15 listopada 2014 roku.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 poprzez oddalenie powództwa w stosunku do pozwanego (...) działającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez swój oddział (...) GmbH Sp. z o.o. Oddział w Polsce oraz w pkt 2 poprzez zasądzenie od powoda na rzecz tego pozwanego kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego (...) kosztów postępowania przed sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący podniósł, iż powód z uwagi na pozostawanie w stałym kontakcie z dłużnikiem i zamieszkiwaniem na terenie tej samej miejscowości, w której Komornik Sądowy prowadzący przedmiotowe postępowanie egzekucyjne prowadzi swoją kancelarię, mógł z łatwością ustalić sygnatury i personalia pozostałych wierzycieli prowadzących wobec A. J. (2) egzekucję. Skarżący wskazał, iż sporządzony przez Komornika protokół zajęcia z dnia 15 października 2014 roku zawiera adnotację, że istnieją także inne postępowania egzekucyjne, w których dokonane zostało zajęcie ruchomości w postaci koni. Zdaniem pozwanego Sąd Rejonowy niezasadnie wysnuł wniosek, iż komornik nie był uprawniony do udzielenia powodowi informacji w jakich sprawach i prowadzonych przez jakich wierzycieli zostały zajęte ruchomości, co do których przysługuje mu prawo własności. Wskazał również, że nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że powód jest przedsiębiorcą, a zajęte ruchomości nabył w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. W związku z powyższym należało bowiem oczekiwać od niego podwyższonych standardów staranności w kwestii ustalenia pozostałych wierzycieli.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów art. 194 § 3 k.p.c., art. 198 § 1 k.p.c.

w zw. z art. 841 § 3 k.p.c. skarżący wskazał natomiast, iż nawet gdyby przyjąć, iż bieg terminu do wniesienia powództwa przeciwegzekucyjnego przeciwko skarżącemu rozpoczął się od dnia powzięcia przez powoda wiedzy o naruszeniu jego prawa,

tj. dopiero na skutek doręczenia mu przez Komornika pisma z dnia 28 listopada 2014 roku, w którym to Komornik wskazał, że zajęcie dotyczy także egzekucji prowadzonej na wniosek (...), to brak jest podstaw do uznania, iż powód zachował miesięczny termin do wniesienia pozwu, o którym mowa w art. 841 § 3 k.p.c. Termin ten upłynął bowiem z dniem 28 grudnia 2014 roku, natomiast skarżący został wezwany do udziału w sprawie postanowieniem z dnia 28 stycznia 2015 roku, które zastępuje pozwanie, a więc niesie za sobą skutki jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

[apelacja – k. 97 – 102]

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie jako całkowicie bezzasadnej. Pełnomocnik powoda zaprzeczył twierdzeniom pozwanego, iż powód nabył przedmiotowe ruchomości w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Wskazał, że bez znaczenia dla sprawy jest okoliczność, iż powód jest synem dłużnika, ponieważ powód nie był stroną przedmiotowych postępowań egzekucyjnych, wobec czego żadne informacje dotyczące tych postępowań nie byłyby mu udzielone.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów skarżącego, pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu wytoczenia powództwa powód nie miał możliwości uzyskania danych drugiego wierzyciela, wobec czego złożył stosowny wniosek do sądu wraz z pozwem, a następnie w wyznaczonym przez Sąd terminie złożył wniosek o wezwanie do udziału w charakterze strony pozwanej skarżącego. Niezależnie od powyższego wskazano, że pełnomocnik powoda dowiedział się o treści pisma komornika wskazującego drugiego wierzycieli, dopiero w dniu 7 stycznia 2015 roku, wobec czego za bezzasadne należy uznać stwierdzenie strony przeciwnej, iż termin na wniesienie przedmiotowego powództwa przeciwko skarżącemu upłynął w dniu 28 grudnia 2014 roku.

[odpowiedź na apelację – k. 116 v.]

Sąd O kręgowy zważył , co następuje

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, wobec czego przyjął ustalenia poczynione przez Sąd I instancji za własne.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że powołany przepis statuuje, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania,

na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Przyjmuje się, że granicę swobodnej oceny dowodów w świetle wyżej przytoczonego artykułu wyznaczają zasady logicznego rozumowania, nakaz opierania się na dowodach przeprowadzonych prawidłowo,

z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz bezstronności, nakaz wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, konieczność wskazania, na podstawie których dowodów dokonano ustaleń, a którym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy. Należy zatem podkreślić, że skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania bądź doświadczenia życiowego. Zarzut ten nie może zaś opierać się tylko na samym przekonaniu strony o innej, niż przyjął to sąd, wadze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego oraz jego ocenie - a tak właśnie w niniejszej sprawie uczyniła strona skarżąca. W doktrynie i judykaturze utrwalił się pogląd, według którego, jeśli z określonego materiału dowodowego zostały przez sąd wyprowadzone wnioski zgodne z życiowym doświadczeniem i poprawne logicznie, to nie zachodzi naruszenie normy art. 233 § 1 k.p.c., chociażby na podstawie zgromadzonych dowodów dawały się wysnuć wnioski zgoła odmienne.

Podniesiony w niniejszej sprawie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. zdaniem Sądu Odwoławczego ocenić należy jako bezzasadny. Zdaniem pozwanego, to powoda obciążają negatywne skutki zaniedbań komornika, który w protokole zajęcia ruchomości do niego należących, nie wskazał wszystkich sygnatur spraw i wierzycieli, w których dokonano przedmiotowego zajęcia. Do takiego wniosku prowadzi bowiem przyjęcie za uzasadnione stanowiska strony pozwanej, która podniosła, iż powód powinien we własnym zakresie podjąć działania zmierzające do ustalenia kręgu wierzycieli, będących uczestnikami postępowań egzekucyjnych, w których dokonano zajęcia przedmiotowych ruchomości. Skoro zaś tego nie dokonał, uznać należy, iż brak wiedzy powoda o drugim wierzycielu – skarżącym, jest przez niego zawiniony, co rzutuje z kolei na ocenę kwestii zachowania terminu do wniesienia rozpatrywanego powództwa przeciwko skarżącemu. Stanowisko to jest w oczywisty sposób bezpodstawne.

Powództwo z art. 841 k.p.c. może być wytoczone najwcześniej po wszczęciu egzekucji, lecz nie później niż w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa (chyba że inaczej stanowią przepisy szczególne). W niniejszej sprawie powód wystąpił z powództwem przeciwegzekucyjnym w stosunku do wierzyciela (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 12 listopada 2014 roku, tj. z zachowaniem miesięcznego terminu, o którym mowa w przywołanym przepisie. Okoliczność ta, mimo początkowych wątpliwości, drugiego wierzyciela, była w zasadzie bezsporna. Wraz z przedmiotowym powództwem pełnomocnik powoda złożył wniosek o zwrócenie się przez Sąd do Komornika o wskazanie sygnatur innych spraw egzekucyjnych, w których dokonano zajęcia przedmiotowych ruchomości. Bezspornym bowiem było również, iż w protokole zajęcia Komornik błędnie nie wskazał wszystkich spraw, których dotyczyło rzeczne zajęcie, ograniczając się do wskazania sygnatury sprawy Km 1604/14, a pozostałe opisując sformułowaniem „i inne”. Następnie, po otrzymaniu przez Sąd informacji o drugim wierzycielu, złożył on stosowny wniosek o jego wezwanie do sprawy w charakterze pozwanego. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu II instancji, w działaniu powoda brak jest znamion niedbalstwa, na co wskazuje skarżący. Okoliczność, iż pozostawał on w relacji rodzinnej z dłużnikiem, nie przesądza bowiem o tym, że to na powodzie spoczywał obowiązek ustalenia danych wszystkich wierzycieli. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że osoba trzecia, której prawa zostały naruszone, nie mająca zwykle wiedzy prawnej oraz profesjonalnego pełnomocnika, byłaby obciążona obowiązkiem ustalenia na własną rękę wszystkich wierzycieli dłużnika i spraw egzekucyjnych, w których doszło do zajęcia należących do niego ruchomości, prawa lub nieruchomości. Jednocześnie sam fakt pozostawania w relacji rodzinnej, nie przesądza o tym, iż relacje osobiste pomiędzy członkami rodziny są na tyle dobre, a komunikacja między nimi sprawna, iż za oczywiste należy uznać, że wiedza posiadana przez jednego z członków rodziny, powinna być znana pozostałym. To na Komorniku spoczywa natomiast obowiązek poinformowania osoby, której przysługuje prawo żądania zwolnienia zajętych przedmiotów spod egzekucji (art. 847 § 2 k.p.c.). Mając jednak świadomość niewskazania

przez komornika wszystkich spraw egzekucyjnych, w których doszło do przedmiotowego zajęcia, strona powodowa prawidłowo zwróciła się w pozwie z wnioskiem o ustalenie tychże spraw oraz danych wierzycieli.

Na marginesie tylko dodać należy, że chybiony był również zarzut pozwanego, iż z uwagi na nabycie przez powoda zajętych ruchomości w ramach prowadzonej przez niego działalności, powinien on zachować szczególną staranność w zakresie ustalenia pozostałych wierzycieli i spraw egzekucyjnych, których dotyczyło zajęcie. Przede wszystkim wskazać należy, że szczególne standardy staranności przedsiębiorcy dotyczą przede wszystkim jego relacji z konsumentami. Ponadto z okoliczności faktycznych sprawy nie wynika, aby przedmiotowe ruchomości w postaci koni, zostały zakupione w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Z umów kupna – sprzedaży ich dotyczących, wynika natomiast, że zostały one kupione przez powoda, występującego jako osoba fizyczna.

Za bezzasadny Sąd uznał także drugi zarzut apelacji, dotyczący naruszenia art. 194 § 3 k.p.c., art. 198 § 1 k.p.c. w zw. z art. 841 § 3 k.p.c. Nie sposób bowiem zgodzić się ze stanowiskiem pełnomocnika pozwanego, iż powód uchybił terminowi na wniesienie powództwa wskazanego w art. 841 § 3 k.p.c. Zgodnie z przywołanym przepisem, termin miesiąca w nim określony, płynie od dnia dowiedzenia o naruszeniu prawa osoby trzeciej. Termin ten został zachowany przez stronę powodową zarówno w sprawie egzekucyjnej

Km 1604/14, jak i Km 3012/14, prowadzonej z wniosku skarżącego. Podkreślenia wymaga, iż twierdzenie skarżącego, że termin na wniesienie przedmiotowego powództwa przeciwko niemu upłynął dla powoda z dniem 28 grudnia 2014 roku jest bezpodstawne, nie znajduje bowiem uzasadnienia w ustalonym stanie faktycznym sprawy. Pozwany wywodzi swoje stanowisko z przyjęcia, iż powód dowiedział się o treści pisma Komornika z dnia 28 listopada 2014 roku, w dniu jego wystawienia. Tymczasem z treści tego pisma wynika, iż było ono adresowane jedynie do Sądu Rejonowego w Skierniewicach. Pismo to zostało złożone

w tymże Sądzie w dniu 28 listopada 2014 roku, jednak załączono je do akt sprawy dopiero na zarządzenie wydane w dniu 17 grudnia 2014 roku. W pkt 2 przedmiotowego zarządzenia, Sąd pierwszej instancji nakazał sporządzenie kserokopii pisma Komornika i przesłanie go pełnomocnikowi powoda, zobowiązując do zajęcia stanowiska w terminie 14 dni. Jak wynika z załączonego do akt sprawy zwrotnego potwierdzenia odbioru, przedmiotowa kserokopia pisma Komornika, w którego treści wskazano dane drugiego wierzyciela, została doręczona pełnomocnikowi powoda w dniu 7 stycznia 2015 roku. Od tej zatem daty liczyć należy

30 dniowy termin, na złożenie powództwa przeciwegzekucyjnego wskazanego

w art. 841 k.p.c. Mając na uwadze, iż postanowienie o wezwaniu skarżącego do udziału

w sprawie w charakterze pozwanego zostało wydane przez Sąd pierwszej instancji w dniu

28 stycznia 2015 roku (doręczone w dniu 6 lutego 2015 roku), stwierdzić należy, iż powyższy termin został zachowany, tym samym zarzut pozwanego w tym zakresie jest bezzasadny. Wobec bezzasadności zarzutów skarżącego oraz braku sporu co do tego, iż zajęte ruchomości stanowiły własność powoda, a zajęcie naruszało jego prawa, orzeczenie Sądu pierwszej instancji należy uznać za zasadne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zostało oparte na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 461 ze zm.) Sąd Okręgowy, wobec uwzględnienia apelacji strony pozwanej, zasądził od (...) z siedzibą w B. na rzecz powoda kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, na które składało się wynagrodzenie reprezentującego stronę powodową adwokata, obliczone na podstawie powołanych przepisów.